

Sygn. akt III AUa 327/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisława Kubica (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Pauter SSA Barbara Staśkiewicz
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku Ł. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji Ł. S.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 3 stycznia 2012 r. sygn. akt IX U 1983/11

I. oddala apelację,

II. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni Ł. S. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 20 września 2011 r. wstrzymującej jej wypłatę emerytury, domagała się jej zmiany zarzucając, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymagań formalnych oraz narusza zasadę ochrony prawa nabytych, zasadę ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nią prawa, prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego

oraz ochrony własności.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny: wnioskodawczynie Ł. S. urodzona w dniu (...) pracuje bez przerwy od dnia 1 stycznia 1974 r. w Urzędzie Miasta i Gminy w S. oraz od dnia 20 kwietnia 2006 r. w Związku (...) w S. do chwili obecnej w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 29 lipca 2009 r. wnioskodawczynie złożyła wniosek o emeryturę. Na mocy decyzji z dnia 21 września 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. przyznał wnioskodawczynie prawo do emerytury od 1 lipca 2009 r.

ZUS decyzją z dnia 20 września 2011 r. wstrzymał wnioskodawczynie wypłatę emerytury na mocy art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 6 ust. 2 i 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw. Równocześnie organ rentowy poinformował wnioskodawczynię, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą na rzecz, którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury .

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 3 stycznia 2012 roku oddalił odwołanie wnioskodawczynie.

W uzasadnieniu do wyroku Sąd Okręgowy wskazał, iż na mocy art. 6 ust. 2 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wprowadzono następujące zmiany: 1) w art. 103 ust. 1 i 2 otrzymały brzmienie: „1. Prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103a – 106. 2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do emerytów, którzy ukończyli 60 lat (kobiety) lub 65 lat (mężczyźni), z zastrzeżeniem art. 103a.”; 2) po art. 103 dodaje się art. 103a w brzmieniu: „Art. 103a. Prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego”. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z art. 27 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, poinformuje osoby pobierające emerytury o obowiązujących, od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, warunkach pobierania emerytury w przypadku kontynuowania stosunku pracy u pracodawcy, z którym stosunek ten był zawarty przed dniem nabycia prawa do emerytury. Natomiast zgodnie z art. 28 tej ustawy, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy, o której mowa w art. 6, oraz ustawy, o której mowa w art. 18, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r. Sąd Okręgowy wskazał, iż w sprawie bezsporny jest fakt, iż wnioskodawczynie w dniu wejścia w życie nowego przepisu art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pozostawała w zatrudnieniu w Urzędzie Miasta i Gminy w S. oraz w Związku (...) z siedzibą w S., które nadal kontynuuje. Zmiana w/w przepisów a w szczególności przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu nadanym przez art. 6 ust. 2 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw zdaniem Sądu, nie jest zmianą niekonstytucyjną. Sąd Okręgowy podkreślił, iż Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wyjaśniał, że dyrektywa rozwoju ubezpieczeń społecznych nie wyklucza zmian regulacji prawnych przewidzianych we wcześniejszych ustawach, pod warunkiem zachowania istoty tych uprawnień, przy czym nie zawsze te zmiany muszą iść w kierunku korzystnym dla adresatów (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 listopada 1995r. w sprawie K 23/95 oraz z dnia 17 lipca 1996 r. w sprawie K 8/96). W związku z tym Sąd Okręgowy przyjął, że konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczynie do emerytury nabyte od dnia 1 marca 2009 r. nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów. Wnioskodawczynie ma nadal prawo do pobierania emerytury w przypadku rozwiązania stosunku pracy z obecnym pracodawcą. Prawo do emerytury nie zostało wnioskodawczynie odebrane a jedynie zawieszono na skutek kontynuowania zatrudnienia. W związku z tym, należy uznać, że zaskarżona decyzja o wstrzymaniu wypłaty emerytury jest prawidłowa.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła wnioskodawczynie, która zaskarżając wyrok w całości zarzuciła mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczynie do

emerytury nabyte w dniu 1 marca 2009 r. nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów tj. wprowadzenia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczyni do emerytury nabyte w dniu 1 marca 2009 r. nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów tj. wprowadzenia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczyni do emerytury nabyte w dniu 1 marca 2009 r. nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów tj. wprowadzenia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczyni do emerytury nabyte w dniu 1 marca 2009 r. nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów tj. wprowadzenia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczyni do emerytury nabyte w dniu 1 marca 2009 r. nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów tj. wprowadzenia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzony w Paryżu dnia 20 marca 1952 r. oraz sporządzony w Strasburgu dnia 16 września 1963 r. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczyni do emerytury nabyte w dniu 1 marca 2009 r. nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów tj. wprowadzenia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. na skutek przeprowadzenia przez Sąd I instancji postępowania dowodowego bez rozważenia w sposób bezstronny i wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego (błędy w ustaleniach faktycznych, naruszenie zasad doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania oraz wykroczenie poza ramy swobodnej oceny materiału dowodowego) i w konsekwencji błędne przyjęcie, iż konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczyni do emerytury nabyte od dnia 1 marca 2009 r. nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów tj. wprowadzenia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez naruszenie wymogu rzetelnego sporządzenia uzasadnienia poprzez nie wskazanie przyczyn dla których Sąd I instancji odmówił niektórym powołanym w sprawie przez stronę pozwaną dowodom wiarygodności. Wskazując na powyższe zarzuty wnioskodawczyni wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 20 września 2011 r., znak decyzji ENP/6/047009668 i wznowienie wnioskodawczyni wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził w sprawie należyte postępowanie dowodowe, wyprowadził trafne wnioski i wydał wyrok zgodny z obowiązującym stanem prawnym.

Spór w sprawie wymagał rozstrzygnięcia, czy organ rentowy zasadnie zawiesił wypłatę świadczenia emerytalnego wnioskodawczyni, z uwagi na kontynuację zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy.

Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawczyni uzyskała prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2009 r., na mocy decyzji organu rentowego z dnia 21 września 2009 r.

Przed nabyciem prawa do świadczenia emerytalnego, do chwili obecnej, wnioskodawczyni pozostaje w stosunku pracy z Urzędem Miasta i Gminy w S. oraz w Związku (...).

Wejście w życie nowego przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726), zgodnie z którym począwszy od dnia 1 października 2011 r. prawo do emerytury przyznanej przed dniem 1 stycznia 2011 r., ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu

uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, stanowi podstawę prawną do zawieszenia prawa do świadczenia emerytalnego. W związku z kontynuacją przez wnioskodawczynię zatrudnienia, zaskarżoną decyzją z dnia 14 września 2011 r., organ rentowy wstrzymał wnioskodawczyni wypłatę emerytury. Stwierdzić należy, że zawieszenie wypłaty świadczenia nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji. Ustawodawca bowiem nie różnicuje ubezpieczonych według miejsca i rodzaju ich zatrudnienia, a jedynie odnosi się do samego faktu kontynuacji tego zatrudnienia, bez przerwania go w związku z uzyskaniem prawa do emerytury.

Sąd Apelacyjny odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji wskazuje, że zmiana w/w przepisów, a w szczególności przepisu art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu nadanym przez art. 6 ust. 2 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, nie jest zmianą niekonstytucyjną.

Trybunał Konstytucyjny bowiem wielokrotnie wyjaśniał, że dyrektywa rozwoju ubezpieczeń społecznych nie wyklucza zmian regulacji prawnych przewidzianych we wcześniejszych ustawach, pod warunkiem zachowania istoty tych uprawnień, przy czym nie zawsze te zmiany muszą iść w kierunku korzystnym dla adresatów (orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 listopada 1995r. w sprawie K 23/95 oraz z dnia 17 lipca 1996r. w sprawie K 8/96). Konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczyni do emerytury, nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów. Wnioskodawczyni ma nadal prawo do pobierania emerytury w przypadku rozwiązania stosunku pracy z obecnym pracodawcą. Tym samym stwierdzić należy, że zaskarżona decyzja o wstrzymaniu wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r. jest prawidłowa.

Nie ma wątpliwości, iż w niniejszej sprawie zaszły przesłanki, które uprawniają organ rentowy do zawieszenia wypłaty emerytury wnioskodawczyni. Tym samym zarówno zaskarżona decyzja, jak również orzeczenie Sądu Okręgowego należy uznać za prawidłowe i odpowiadające obowiązującemu prawu.

Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do podważenia prawidłowości i zasadności zaskarżonego wyroku, z tego też względu na mocy art. 385 kpc. orzekł o oddaleniu apelacji wnioskodawczyni jako nie zasługującej na uwzględnienie.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego Sąd wydał w oparciu o przepis art. 98 kpc. w z uwzględnieniem przepisów § 12 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

R.S.